

POSTANOWIENIE

31 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 31 października 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa B. spółki partnerskiej w W.

przeciwko N.H.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej N.H.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 20 maja 2021 r., VI ACa 756/20,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od N.H. na rzecz B. spółki partnerskiej w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego,

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Warszawie na rzecz adwokat M.S. kwotę 8100 (osiem tysięcy sto) złotych, powiększoną o należny podatek VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanej N.S.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwana N.H. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie, którym oddalono apelację skarżącej w sprawie o zapłatę z powództwa B. spółki partnerskiej w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi. Przedstawiła przy tym wywód, z którego wynika, że, zdaniem pozwanej, Sąd drugiej instancji błędnie wyłożył umowę stron, a w konsekwencji nieprawidłowo ustalił datę wymagalności roszczeń powódki.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku pozwanej wymaganiom tym nie odpowiada, lecz sprowadza się do zaprezentowania własnej – odmiennej od przyjętej w sprawie przez Sądy obu instancji – koncepcji wykładni umowy łączącej strony. Na obecnym etapie postępowania, czyli w ramach oceny wystąpienia w sprawie

przyczyn kasacyjnych, Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania, czy przyjęty przez Sąd Apelacyjny kierunek zastosowania art. 65 § 1 i 2 k.c. był prawidłowy. Oceną objęte pozostaje jedynie to, czy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tymczasem, choć umowa stron niewątpliwie była niedostatecznie jasna, to orzekające w sprawie sądy przyjęły jeden z możliwych kierunków rozumienia tego tekstu, a skarżąca – oprócz wyrażenia niezadowolenia z obranego kierunku – nie przedstawiła argumentacji świadczącej o oczywistej zasadności skargi.

Na podstawie materiału objętego analizą w ramach tzw. przedsądu, w tym treści uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji oraz skargi kasacyjnej pozwanej, nie można więc przyjąć, by zaaprobowana w sprawie wykładnia umowy była oczywiście nietrafna, tj. sprzeczna z jasnym brzmieniem umowy, nierozsądna czy nielogiczna. Przeciwnie, ocena Sądu Apelacyjnego nie pozostaje w jawnej sprzeczności z zasadami wykładni oświadczeń woli i umów, a za tezą skarżącej, że umowę należało odczytać inaczej, nie podążało przedstawienie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania takich wyrazistych i jednoznacznie trafnych argumentów, które świadczyłyby o oczywistej zasadności wywiedzionego w sprawie środka zaskarżenia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Wynagrodzenie pełnomocniczki reprezentującej pozwaną z urzędu ustalono na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

[J.T]

[SOP]